

Hồi 56

Tấn tuông ấy chỉ có thể thôi

Hồng Tiểu nghe thấy em gái mình nói Tây Xuyên đường môn lợi hại như vậy cũng lo âu vô cùng, vội hỏi:

- Hiền muội sao vội vàng đi như vậy? Hiền muội có gặp mấy người của Tây Xuyên đường môn, chắc chúng vẫn còn ở đấy. Nếu chúng có đi cũng chưa đi xa lắm đâu, thể nào cũng đuổi kịp chúng. Như vậy em dò biết được tung tích của Giang công tử ngay.

Hồng Tiểu còn đang định nói tiếp, nhưng Hồng Tuyền đã vội vã đi ngay. Hồng Tiểu lại hỏi với theo:

- Hiền muội, chúng tôi biết đi đâu tìm kiếm hiền muội sau này.

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở Giang nam đến lúc ấy em sẽ tự biết kiếm chị.

Hồng Tuyền vừa dứt lời đã đi nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền.

Lão Tàn nhìn theo, gật đầu nói:

- Thủ hạ của cường tướng không có nhược binh. Khinh công của con nhỏ này đã có hoả hầu khá thâm hậu rồi.

Hồng Tiểu rầu rĩ đỡ lời:

- Lão tiên bối, chúng ta cũng nên mau đuổi theo cô ấy thì hơn.

Nhất Quái xen lời nói:

- Con nhỏ, mi khỏi lo âu như vậy. Tây Xuyên đường môn là cái gì? Tài ba thằng nhỏ họ Giang còn giỏi hơn vợ chồng mi, nên lão chắc y không bị thiệt thòi đâu. Bây giờ chúng ta hãy đi Trường Hận Cốc một phen trước. Nếu lão độc vật dám va chạm đến lông chân của thằng nhỏ thì lão Lâu này sẽ làm đảo lộn cả họ Đường của chúng đi.

Lão Tàn đỡ lời:

- Lão quái vật nói rất phải, chúng ta hãy đi Trường Hận Cốc trước. Bằng không, chúng lại tưởng hai lão bất tử này sợ chúng đấy.

Vợ chồng Văn Úy thấy hai lão quái vật nói như vậy thực khóc giở, mếu giở. Nhất Quái thì luôn mồm bảo đuổi theo Thanh Lam nhưng chàng ta bị Đường Môn tâm thù, hiện giờ chưa biết ở đâu? Mà lại còn không đi tìm kiếm ngay, cứ nhất định đi Trường Hận Cốc để giải quyết vụ đánh cuộc với lão Tàn đã và còn lôi kéo cả vợ chồng mình đi làm nhân chứng. Xem như vậy, nếu vợ chồng mình không

theo lên Trường Hận Cốc một phen thì không bao giờ hai lão quái chịu buông tha hai vợ chồng mình đâu.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, rồi đành phải theo hai lão quái đi Trường Hận Cốc vậy.

Lúc ấy mặt trăng đã mọc, Trường Hận Cốc sáng như ban ngày. Cạnh một cây có hai người, một nam một nữ đang nằm cạnh nhau, cả hai đều anh tuấn và xinh đẹp, nhưng hai mắt nhắm nghiền, hình như đang mê man bất tỉnh.

Đột nhiên có một cái bóng đen nho nhỏ đi theo con đường núi nhỏ phi tới, thân pháp nhanh như một mũi tên. Chỉ thoáng cái đã tới trước rừng liền.

Khi người đó tới gần, người ta mới biết đó là một thiếu nữ mặc võ trang màu đỏ. Nàng ngắm nhìn bốn chung quanh một hồi, đành định tiến thẳng vào trong cốc. Đột nhiên nàng thấy cạnh bụi cây có hai người đang nằm ở đó, nhất là người đàn ông trông có vẻ quen thuộc lắm. Nàng tròng mình đánh thót một cái, vội lùi về phía sau hai bước, rồi như bị một thùng nước lạnh đổ từ trên đầu đổ xuống, chân tay mình mẩy nàng run lấy bẩy.

Dưới ánh sáng trăng, sắc mặt nàng đang hồng hào, bây giờ đã biến thành nhạt. Nàng lẩm bẩm nói:

- Chính chàng ta... chàng ...ta... ta đã hại ...chàng rồi.
- Cô nương đã hại ai thế?

Trong bụi cây bỗng có một giọng nói nghe rất êm tai hỏi vọng ra như vậy.

Thiếu nữ áo đỏ nghe nói giật mình kinh hãi. Nàng vội ngừng đầu lên nhìn, thấy chỗ cách mình đứng bảy tám thước đã có thiếu nữ mặc áo trắng, tuổi trạc độ mười chín, xuất hiện.

- Thiếu nữ ấy ngắm nhìn nàng áo đỏ một hồi, rồi cất giọng hỏi:
- Cô nương tới Trường Hận Cốc này làm chi?

Thiếu nữ áo đỏ ngần người ra suy nghĩ. Nàng đoán chắc thiếu nữ kia thế nào cũng ở trong Trường Hận Cốc ra, nên nàng vội trầm giọng hỏi lại:

- Cô nương... có phải là người ở trong Trường Hận Cốc không?

Lúc này thiếu nữ áo trắng mới trông thấy rõ, trên mặt đất ở chỗ cạnh đó, còn có hai người, một nam một nữ, đang bị thương nặng nằm tại đây nữa. Nàng cũng ngạc nhiên và hình như muốn lên tiếng hỏi "tại sao".

Không ngờ thiếu nữ áo đỏ bỏ lại hỏi mình trước, nên nàng trả lời bằng cái gãi đầu.

Thiếu nữ áo đỏ trợn ngược đôi lông mày lên, rút luôn cây nhuyễn tiên xanh biếc ở ngang lưng ra, quát hỏi:

- Lại đây, con nhãi kia. Ngày hôm nay bốn cô nương không thể nào tha thứ cho người được.

Nói xong, nàng ta múa roi xông lại tấn công thiếu nữ áo trắng liền:

Thiếu nữ áo trắng không ngờ nàng nọ chưa chi đã hạ độc thủ tấn công mình như thế, nhất là khí giới của nàng ta lại tanh hôi khôn tả, chỉ nghĩ thấy cũng đã buồn nôn rồi.

Nàng vội giơ tay lên bịt mũi và nhảy sang bên tránh né. Thiếu nữ áo đỏ thấy thân pháp của đối phương rất huyền ảo, nàng ta khẽ xoay người một cái đã bắn ra ngoài xa liền. Nàng càng tức giận thêm, lại xông vào tấn công tới tấp.

Thiếu nữ áo trắng thấy đối phương tấn công mình tới tấp như thế cũng không sao chịu nhịn được, nên nàng rút trường kiếm ra, quát lớn:

- Người tưởng ta sợ người hay sao?

- Nếu cô nương sợ Trường Hận Cốc của các người, cô nương đã không tới đây.

Nói xong, thiếu nữ áo đỏ múa tít cây roi tấn công như vũ bão.

Thiếu nữ áo trắng vội giơ kiếm lên chống đỡ.

“Coong”

Thiếu nữ áo đỏ bị kiếm pháp đối phương làm cho hoa mắt còn bị đẩy lùi ba bước nữa.

Thiếu nữ áo trắng nói tiếp:

- Ta không dả thương đâu. Khôn hồn thì mau tẩu thoát đi.

Ngày thường thiếu nữ áo đỏ được sư phụ nuông chiều quen lúc này bị đối phương dùng kiếm đẩy lui như vậy, xấu hổ vô cùng, khi nào chịu nhịn nổi?

Dưới sự tức giận, nàng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi để tay tái ngang lưng khẽ bóp. Liền có tiếng kêu “soẹt soẹt” bỗng có một chùm sao bạc ở trong người nàng bắn ra.

Dưới ánh sáng trắng, trăm nghìn mũi kim bạc lóng lánh bắn tới...

Thiếu nữ áo trắng thất thanh kêu “ủa” rồi nàng múa tít thanh kiếm, bóng kiếm của nàng như nghìn vạn đoá hoa bạc bao trùm chặt lấy người nàng.

“Leng keng”

Những tiếng kêu nghe rất vui tai đó là do bóng kiếm của nàng áo trắng gạt rơi ám khí kim bạc của thiếu nữ áo đỏ.

Thiếu nữ áo đỏ yên trí tuyệt nghệ của sư môn mình là môn ám khí Bắc Cực Hàn Tinh khắp thiên hạ không ai phá nổi và rất bá đạo. Ngờ đâu đối phương là một thiếu nữ tuổi tương đương với tuổi mình, sao nàng ta lại có kiếm pháp thần diệu đến như thế. Môn ám khí của mình đã bị gạt rơi hết, đồng thời kiếm phong của nàng ta cũng lấn át tới.

Nàng cuống cả chân tay lên, không biết chống đỡ như thế nào cho phải? Nàng được sư phụ nuông chiều từ hồi còn nhỏ, dưỡng thành một tính nết rất ương ngạnh và cũng chưa hề bị ai làm nhục nhã đến như thế. Hướng hồ nàng lại thấy người mà mình yêu mến nhất đang nằm chết ở dưới gốc cây, nàng vẫn dĩ đau lòng không thể tưởng tượng được. Bây giờ lại bị nhục nhã như thế, nên nàng cũng không muốn sống làm chi nữa và nghĩ:

“Cũng được, ở đây được chết theo chàng càng hay”

Nghĩ đoạn, nàng liền nhắm mắt để mặc cho đối phương giết chết.

Ngờ đâu nàng đợi mãi mà vẫn không thấy đối phương hạ độc thủ, mà chỉ nghe thấy thiếu nữ áo trắng, với giọng nũng nịu nói:

- Hà, từ bé đến giờ, ta chưa hề giết chết một ai hết. Thôi, người đi đi.

Tiếng nói của nàng ta như tiếng hót của chim hoàng oanh, nghe rất êm tai.

Thiếu nữ áo đỏ liền mở mắt ra nhìn, thấy đối phương đã thu kiếm lại, và đang đứng ở chỗ cách mình hơn trượng.

Tình cảnh này quả thực nàng cảm thấy còn khó chịu hơn là bị giết chết. Nàng hổ thẹn đến suýt khóc thành tiếng. Sau cùng, nàng dậm chân một cái, quay người đi thẳng vào trong rừng tức thì.

Thiếu nữ áo trắng đi tới cạnh hai người kia, ngắm nhìn hai người một hồi, rồi bỗng quay vào trong cốc thức thì.

Một lát sau, nàng lại trở ra, đi tới cạnh hai người. Lúc này trong tay nàng đang cầm hai tàu lá xanh biếc. Nàng bỏ hai cái lá đó

vào mồm nhai nát, rồi bỏ vào miệng của hai người nọ. Làm xong, hai má nàng đỏ bừng. Nàng có vẻ hổ thẹn vô cùng, nhưng hai mắt nàng vẫn cứ ngấm nhìn vào mặt thiếu niên rất đẹp trai kia.

Hai cái là Chu Lan đó đã đủ cứu hai người khỏi chết, nhưng nàng vẫn không yên tâm. Nàng cũng không hiểu tại sao mới gặp lần đầu mà nàng đã có thiện cảm với thiếu nữ đang bị thương rồi.

Nàng đợi chờ giây lát không thấy hai người lai tỉnh, suy nghĩ một hồi, rồi nàng lại cặp hai người vào nách, chạy thẳng vào trong sơn cốc.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, Thanh Lam từ tử lai tỉnh. Chàng còn nhớ là mình đã trúng phải chất độc của Đường Thiên Sinh ở ngoài Trường Hận Cốc, rồi thấy chân khí tản mát chân tay mình mảy bủn rủn. Sau rồi thế nào thì chàng không nhớ được nữa. Chàng liền nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ ta vẫn còn sống chẳng? Không phải? Lúc ấy rõ ràng ta nghe thấy y sai Khương Nghĩa chặt cánh tay phải của ta đi. Y còn cam đoan không đau đớn gì cả. ô! Có lẽ ta đã bị chúng chặt gãy một cánh tay rồi, bây giờ ta đã là người tàn phế...”

Nghĩ tới đó, chàng vội mở mắt ra nhìn, nhưng thấy mình đang nằm trên một cái giường và bên cạnh có một thiếu nữ đang nhìn mình, mặt tỏ vẻ lo âu.

- Ủa, công tử đã lai tỉnh rồi đấy à?

Thanh Lam thấy thiếu nữ ấy đẹp như hoa nở và thanh cao như một tiên nữ. Cử chỉ của nàng ta lại rất dịu dàng giọng nói rất thánh thót, nên chàng cứ trở mắt lên ngấm nhìn, quên cả trả lời.

Thiếu nữ áo trắng thấy chàng ta ngấm nhìn mình một cách say mê, nàng hổ thẹn vô cùng, gượng cười nói tiếp:

- Người ta hỏi mình đấy. Sao không thấy trả lời?

Nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở, càng làm cho mặt đẹp thêm.

Thanh Lam thấy mình thất lễ như vậy cũng hổ thẹn hết sức, ngập ngừng đáp:

- Tiểu sinh vì không để ý nên đã trúng phải Vô Hình Độc Khí, bị lọt vào tay kẻ địch, yên trí thế nào cũng chết không ngờ lại được cô nương giúp cho.

Thiếu nữ lắc khẽ đầu đáp:

- Tôi chỉ gặp một cô nương áo đỏ ở ngoài cốc khẩu thôi.

Thanh Lam vừa nghe nói tới đó đã hậm hực nói:

- Phải! Chính thiếu nữ áo đỏ ấy đấy. Y thị là sư muội của Thiên Lý Cô Hành Khách...

Thiếu nữ thấy chàng nhắc đến cái tên Thiên Lý Cô Hành Khách rất lấy làm ngạc nhiên, nghĩ thầm:

“Sao người nào hễ cứ đến Trường Hận Cốc này, cũng nhắc đến cái tên Thiên Lý Cô Hành Khách như vậy? Không biết Thiên Lý Cô Hành Khách là ai thế?”

Nghĩ như vậy, nàng liền lên tiếng hỏi:

- Thiên Lý Cô Hành Khách là ai? Sao tôi vẫn thường nghe thấy những người ở ngoài sơn cốc nhắc nhở tới cái tên này?

- Ủ, phải đấy. Thiếu nữ áo đỏ hồi nãy ra tay rất ác độc, sau bị tôi đánh bại, y thị đào tẩu rồi. Sau tôi lại phát giác công tử và một thiếu nữ, hai người nằm ở trên mặt đất.

Thanh Lam thấy nàng nói “hai người” ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ:

“Ngoài ta ra, không biết còn ai bị nạn với ta thế?”

Nghĩ đoạn, chàng liền hỏi:

- Còn người nữa là ai thế, hả cô nương?

Thiếu nữ cất giọng cười rất thần bí và hỏi lại:

- Thế ra công tử không quen biết nàng ta ư?

- Vì vợ chồng một người bạn chí thân bị Thiên Lý Cô Hành Khách bắt đến Trường Hận Cốc này, tiểu sinh mới đuổi theo tới đây. Không ngờ lại gặp kẻ thù, rồi bị đối phương dùng độc dược tấn công lén. Nên tiểu sinh mới bị mê man, còn sau đó ra sao thì tiểu sinh không nhớ được nữa.

Thiếu nữ nọ liếc mắt nhìn chàng một cái, rồi lại ngăm nhìn người chàng và u oán nói tiếp:

- Nàng ta là một thiếu nữ.

- Thiếu nữ ư?

- Phải! Nàng bị người ta đánh trấn thương tâm mạch, vết thương rất nặng chứ không như công tử chỉ mê man không thôi.

Nói tới đó, nàng bỗng bẽn lễn, khẽ hỏi tiếp:

- À quên, tôi vẫn chưa thỉnh giáo công tử quý tính đại danh là gì?

Thanh Lam cố gượng xoay người để quay mặt sang bên không dám nhìn thẳng vào mặt nàng ta rồi vội đáp:

- Tiểu sinh họ Giang tên là Thanh Lam còn cô nương...

Thiếu nữ cũng cúi gằm mặt xuống, thẹn thùng đáp:

- Tôi... tên là Bạch Mai.

Vẻ mặt bên lên ấy càng làm cho mặt nàng tăng thêm vẻ đẹp. Chàng đã cảm thấy rạo rục và trống ngực đập rất mạnh, vội cố trấn tĩnh tâm thần, nghiêm nghị nói tiếp:

- Tiểu sinh cảm ơn Bạch cô nương đã cứu giúp cho, ơn đức này quá lớn, tiểu sinh không dám nói đến hai chữ báo đền, mà chỉ xin ghi lòng tạc dạ thôi.

Thiếu nữ nọ cau mày lại, nhưng vẫn tủm tỉm cười, đáp:

- Giang công tử không nên nói đến chữ cảm ơn như thế. Vừa rồi cái lá mà tôi cho công tử uống tên là Thúy Diệp Chu Lan, tuy có công hiệu giải độc, nhưng không sao xua đuổi được hết dư độc ở trong tạng phủ. Nên chỉ sáu tiếng sau là sức thuốc sẽ tản mát hết, phải nghĩ cách khác mà cứu chữa thêm mới được. Cũng vì thế mà tôi phải đón công tử vào trong Trường Hận Cốc này.

- Trường Hận Cốc ư?...cô nương, nơi đây là Trường Hận Cốc ư?

- Phải, tôi sinh trưởng ở nơi đây.

Thế cô nương với Thiên Lý Cô Hành Khách là người thế nào?

Bạch Mai lắc đầu, mỉm cười đáp:

- Vừa rồi tôi chẳng nói cho công tử rồi là gì? Tôi có biết Thiên Lý Cô Hành Khách là ai đâu.

Nghe thấy nàng nói như thế, Thanh Lam thắc mắc vô cùng, liền nghĩ:

“Nàng bảo nàng sinh trưởng ở trong Trường Hận Cốc này, thế sao nàng lại không biết Thiên Lý Cô Hành Khách?”

Nghĩ như vậy, chàng lại ngấm ngấm vận khí thử xem. Ngờ đâu chàng thấy tay chân hãy còn bủn rủn, nội tạng quả còn hơi đau, công lực đã tản mát hết. Chàng lại nghĩ tiếp:

“Phen này thế là xong. Không biết có phải vì chất độc đang làm nguy trong nội tạng, hay là khi mình mê man bất tỉnh, rồi bị Thiên Lý Cô Hành Khách phé hết võ công chăng?”

Bạch Mai thấy chàng cứ cau mày lại suy nghĩ, chẳng nói chẳng rằng, liền tủm tỉm cười và tiếp:

- Công tử không nên lo âu như vậy. Cái lá Thúy Diệp Chu Lan này công hiệu rất lớn, nhưng phải đợi chờ sức thuốc phát tán đã, sức

thuốc mới kiến hiệu. Như vậy trước sau phải đợi chờ đến sáu tiếng đồng hồ mới được. Bây giờ công tử hãy nghỉ ngơi một lát đã.

Nói xong, nàng kéo chăn lên đắp cho Thanh Lam, rồi rón rén đi ra ngoài phòng.

Thanh Lam một mình nằm ở đó nghĩ vớ nghĩ vẩn một hồi, rồi ngủ thiếp đi lúc nào mà không hay.

Không biết trải qua bao lâu, chàng bỗng thấy một bàn tay ngọc mềm mại đang xoa bóp cho mình và gan bàn tay đó có một luồng hơi nóng dồn sang người mình tới đâu là thấy người bủn rủn tê tái, khí huyết lưu thông, nhưng lại dễ chịu hết sức.

Thanh Lam mở mắt ra nhìn, mới hay người đó chính là Bạch Mai. Trông lúc này nàng đẹp tuyệt, có lẽ nàng đã mỗi một nên hơi thở của nàng dồn dập, nhưng hơi nàng thơm tho như mùi hoa lan vậy.

Thanh Lam thấy vậy trong lòng người rạo rức khó chịu hết sức. Chàng vội nhắm nghiền hai mắt lại, với giọng run run cảm động, nói:

- Thịnh đức của cô nương tiểu sinh không biết lấy gì báo đáp cho phải?

- Ủ! Công tử đừng lên tiếng nói vội. Tôi đang vận công xua đuổi chất độc ở trong người công tử ra đấy.

Huyền quan đã đả thông, nên chàng biết lời nói của nàng không ngoa. Chàng liền ngậm miệng, không nói nữa.

Khi tay của Bạch Mai xoa xuống tới bụng, chàng liền nghe thấy trong bụng có tiếng kêu. Hình như chân khí của nàng ta có vật gì đang dồn xuống dưới bụng của mình vậy.

Lúc ấy cửa phòng lại hé mở, và có một cái bóng đen xông vào, người đó là thiếu nữ áo đen, mặt che bằng cái khăn lụa đen. Nàng vừa vào đến trong phòng, thấy Thanh Lam nằm ở trên giường mà thiếu nữ áo trắng thì nằm phục trên người chàng, khiến nàng cứ run lấy bầy hoài. Giây lát sau, nàng cười nhạt một tiếng, rồi dậm chân quay người đi ra luôn. Hình như nàng không muốn trông thấy tình cảnh ấy vậy.

Bạch Mai vẫn mãi miết bóp cho Thanh Lam, nên không quay đầu lại nhìn. Lúc ấy mặt nàng hơi nhợt nhạt, mồ hôi trên trán toát ra như mưa, có lẽ đang là lúc gay cấn nhất, nên nàng mới không để ý đến những cảnh xảy ra chung quanh như vậy.

Thanh Lam nghe thấy tiếng cười nhạt của thiếu nữ áo đen, nhưng vì đang là lúc cứu chữa quan trọng, nên chàng cũng không dám lên tiếng hỏi ai vừa vào phòng.

Một lát sau, Bạch Mai thở dài một tiếng rồi đứng dậy, giơ tay lên chải vuốt hai mái tóc bù rồi lại và lại lấy một cái lá xanh biếc để sẵn ở trên bàn bỏ vào mồm Thanh Lam rồi nàng thẹn thùng, vừa cười vừa nói tiếp:

- Đây là lá Thúy Diệp Chu Lan, công tử nhai và nuốt đi, dư độc ở trong người sẽ hết liền, và chỉ cần nghỉ ngơi chốc lát, sức lực sẽ hồi phục lại ngay.

oOo